



Különös dolog az idő, a lét egy megfoghatatlan eleme. A kereke sok esetben olyan gyorsan forog, hogy észbe sem kap az ember. S nem is tehet mást, mintsem hümmög egyet magában, mily távol van már az, mi a tegnapi is közelebb tűnik az emlékezetben. De mégis akadnak alkalmak, amikor fel sem lehet fogni, milyen lassan vánszorognak azok a másodpercek. Mint most, ebben a pillanatban sincs ez másképpen. Nem lapulhatok e rozsdá ette konténer mögött tizenöt perce sem, de mégis, mintha az egész egy örökkévalóság lenne.

Meg kell hagyni, sőt, fontos beleszónom a gondolataimba, hogy furcsa is lenne, ha mindez másképp zajlana. Elvégre eljött a nagy nap, az oly sok éve várt délután, amikor végre alkalmam nyílik arra, ami után oly sokat esedeztem már, s csak keveseknek adatik meg. Ma, a harmincegyedik életévem vége felé, végre megölhetem a mesterem. Igaz, ezt nagyon sokan nem értenék, nem is érthetnék meg, miért is akarnám azt, hogy efféle tette vetemedjek. Ehhez ismerni kell a múltamat, tudni, hogy ki vagyok és mit is szánt nekem az Erő akarata.

De hol is kezdhethném, amikor oly sok minden kapcsolódik ehhez a történethez? Alighanem egy emberöltőn át szavalhatnám az eseményeket, amennyiben ez a konténer, amely felé a gondolataimat regélem, megfelelő hallgatóságnak bizonyul. Bár az a sanda gyanúm, hogy a közepénél fogná magát és se szó, se beszéd, elmászna, szóval maradjunk a rövidebb változat mellett. Egyébként sem lehet túl sok időm a mesélésre, az a bolondos nőszemély már bármelyik pillanatban ideérhet, alighanem azzal a klónnal a nyakán, aki mellette maradt a Császár helyett. És persze a többi kísérője is ott lesz, még az a pilóta is...

Ne is szaladjunk ennyire előre, velük még bőven megismerkedhettek majd, ha már eljött az ideje. Inkább kezdjük annál a kérdésnél, annál az ősi talánynál, hogy ki is vagyok én? Már ez sem valami egyszerű tényező a történetben, mivel már nagyon sokmindennek neveztek és neveznek is majd, főleg a mai napot követően. Maradjunk a Sigilnél, merthogy mostanában azzal traktálok mindenkit, aki csak rákérdez a becses megnevezésemre. A továbbiakban sem szeretném máshogy emlegettetni magamat, s hogy ne is adjak fölös táptalajt ennek, jobban járok, ha magamban tartom a születésemkor kapott nevemet.

Egyébként sem volt valami emlékezetes. Átlagos volt, mint minden ottani kölyöknek, én sem voltam több egy átlagos alderaani gyerkőcnél, mert igen, én az Alderaanon láttam meg a napvilágot – örjögnek is, ha valaki felrobbantaná. Persze, mint minden átlagszemélynek, nekem is volt családom, sőt, még iskolába is jártam, legalábbis eleinte.

Különös egy dolog az élet, a továbbiakban ez mindenképp bizonyítást nyer.

Sokan azt mondják, hogy nincsen rosszabb dolog egy fejjadásznál, aki teljesen véletlenül a te házába ereszt bele egy rakétát, amikor te még vígan fogyasztod az ebédedet. Pedig van. Méghozzá az, amikor a szüleid házával esik meg mindez, és te nem vagy otthon, bár már elég közel jársz ahhoz, hogy a saját szemeddel láthasd az egészet. Nyolc éves sem lehettem, ám esküdni mernék rá, mintha csak tegnap lett volna az egész történelem. Oly tisztán égnek bennem az emlékek, akár csak aznap a normális, átlagosnak is mondható életem.

Ha egyvalamit, akkor azt bizonyosan tudhatjátok rólam, hogy mostanra már igazi ász lettem a fénykarddal, tehát az Erő használatával sem lehetek másképpen. Ezért megkíméllek benneteket az eljövendő másfél hosszú év történéseivel, és átugrom arra az időszakra, amikor rám talált a mesterem. Tulajdonképpen egy különös véletlenből fakadt az egész, mivel sem én, sem ő nem tudott a másik személyéről, amikor sikerült felgáncsolnom a piacon, a mai

napig nem tudom, ezt hogyan vihettem véghez. Azonban az eztán történtek már magukért beszélnek, hamar rájött, mondhatni ráébredt arra, mi is lakozik bennem.

Mármint az Erővel, mintsem a jellememmel kapcsolatos dologra.

Valljuk be, egy kilenc éves fiú már túlkoros a tanításhoz, persze csak akkor, ha azt az ostoba kódexet méltán követi az ember, amit ő nem tett meg. Különös, hogyha mégis így tesz, engem pedig ott hagy, erőtlenséggel és szegényen, akkor ő minden szempontból jobban járt volna, hisz ma megmaradna az élete. Ám így, a múlt történéseivel a fejemben, már nincs kegyelem.

Hm, már megint kezdem úgy érezni, hogy túl sokat beszélek olyan dolgokról, amik az összkép szempontjából közel sem olyan lényegesek, hogy egy mondatnál többet érhessenek. Mert ha ez így megy tovább, a felénél sem járok majd, amikor kezdetét veszi a kettőnk közt rövidesen esedékes élet-halál küzdelem. S én leszek a győztes, efelől semmi kétségem.

Ami az ezt követő éveket illeti, nem volt túl sok lényeges esemény benne, egészen... tán egészen a felnőttkoromig, viszont mégiscsak egyetlen lenné némi összefoglaló nélkül hagyni az egészet, ha már az a feltett szándékom, hogy az életem legádázabb küzdelme előtt töviről-hegyire végigmormolom itt magamban a teljes élettörténetemet. S hogy a mynock is jóllakjon, de a vezeték is megmaradjon: a már akkor sem valami fiatal mesterem a szárnyai alá vett, a lelkében lakozó legnagyobb türelemmel karöltve kezdte meg a tanítást, én pedig valami iszonyat gyorsan kezdtem elsajátítani az új ismereteket. Néhány évbe sem telt bele, de máris megszereztem az első fénykardomat, aminek a sárgás színe olyannyira nem illett hozzám, hogy már bele sem merek gondolni, mi lett volna, ha később nem szerzek egy lilát is mellé. Olyasfélét, mint amilyen Windunak volt, annak a konok embernek.

De az már egy merőben másik történet, inkább maradjunk a sajátomnál, az is épp elég erre a pár percre. Szóval... öhm... hol is tartottam? Megvan! A Geonozis... nem, mégsem, ott már csak később voltam. Milyen kár, pedig ott kezdődik az igazi történet. Jó is lenne, ha már odáig eljuthatnék a mesélésben, mert azok a szerencsétlenek mindjárt ideérnek.

Habár, én vagyok a mesélő, tehát csak rajtam áll az egész.

Hosszú éveken át tanultam, voltam egy rakás helyen, lett két lila fénykardom, valami különös ok miatt úgy döntöttem, hogy kopaszra borotválom a fejem, aztán elkezdtem hordani egy barna köpenyt, meg a szokásos jedidolgokat, és a tanítóm nem túl élénk közbenjárásának köszönhetően máris egy veszedelmes harcos lett belőlem. Olyasféle, aki előtt egy tucat gengszter sem állna meg, a kíséretükkel meg a miegyébbel karöltve sem. Aztán kitört a Klónháború, volt benne egy rakás csata, meg ürütközet, és már jöhet is a Geonozis.

És ha már itt tartunk, meg kell mondanom, hogy nem egy csatát vívtak ott, mivel oly roppant zseniális dologgá vált az Erő, hogy az ész meg a gondolkodás messze eltörpült mellette, de a jedik már csak ilyenek. Én sem voltam más, amikor odavetett az élet.

Én és a mesterem, Akane, az első hullámban érkeztünk, az élvonalról dacolva a túlerővel. Legalábbis elméletileg, mert az a vén... de várjunk csak... „a mesterem, Akane”? Áh, már megint belebonyolódtam az egészbe, aki még nem aludt el a mondandómon, az fogadja az elnézésemet. Habár, inkább ne, ezért nem lehet hibáztatni engem, aki már olyannyira bestresszelt az eljövendő harc baljós lehetőségei okán, hogy képes beguggolni egy konténer mögé és a rideg felületére kiönteni az élete minden apró morzsáját.

Két perccel később:

Na, most már kezdem összeszedni magam, úgy nagyjából. Folytassuk is a történetet. Azok számára, akik olyan öregnek nézték a szegény twi'leket, hogy kinézték belőle a kilenc éves énem okítását, azok számára megsúgom, hogy nem őt akarom megölni az imént, őt majd később, amikor eljött az ideje. Először is a mesteremet, de igaz, még mindig nem tudjátok, miért is akarom ennyire kioltani az életét. Ehhez kénytelenek lesztek végighallgatni.

Kijavítva az előbb elhangzottakat, én, Akane, valamint a mesterem, megindultunk egy seregre való droid kellős közepébe, persze nem hárman, hanem egy rakás klónnal az oldalunkon. Mert úgy szép az öldöklés, ha nem te, hanem egy másik, számodra teljességgel értéktelen életű és jellemű személy hal szörnyet a harcmező kellős közepén, méghozzá egy olyan ügyért, ami nem is az ő, hanem a te érdeked. Ezt hívják úgy, hogy háború.

Mint minden ilyesfajta ádáz téren, itt is komoly taktikázás és mindenféle technikai hókuszpokusz kell a győzelemhez, aminek az előbbi része abban nyilvánult meg, hogy idő közben szétváltunk, aztán nem találtuk meg egymást. Igen, megcsináltuk a lehetetlent.

És itt kezdődik a mesterem megbocsáthatatlan vétke, tehát az első oka a mai tettemnek.

Nem is tudom, hogy miért épp neki róttam le az egészét, miért vágom épp az ő kínjára, amikor Akane is ugyanazt csinálta, jobban mondva ugyanazt felejtette el megcselekedni, mint ő. Talán azért, mert a saját mesteremtől sokkalta hevesebben reméltem az ilyet, mint egy nőtől, akit jó barátomnak nevezhettem ugyan, és ismertük is egymást egy ideje, viszont mégsem font minket össze oly szoros kötelék, mint a mai célpontommal.

Mert ami a twi'leket illeti, volt egy pár közös akciónk, sok esetben húztuk ki egymást a halál torkából – én szigorúan többször cselekedtem ezt meg, mint ő –, és ebből kifolyólag akkorra már jól ismertük egymás jellemét, s az életünkkel bíztunk a másik cselekedeteiben. De a mesterem már más térszta, jóformán ő nevelt fel – aki nagyon kötekedni szeretne a hagyományok terén, annak megmondom, hogy engem a templomba eleinte be sem akartak eresztetni, és még Yoda sem volt valami barátságos velem kapcsolatban, ezért csak úgy léphettem a jedik ösvényére, ha már az első napom padawanná válok –, hát persze, hogy az ő segítségét vártam akkor, amikor életem folyamán másodszer vett fenekes fordulatot a sorsom.

És most, hogy ezt tisztáztuk, már legfőbb ideje belekezdenem abba, hogy mi történt velem, ha már ilyen sokáig vártattalak benneteket. Mivel én sosem szerettem kukacként vonaglni bármiféle veszedelem okán, én lettem az, aki egyenesen folytatta az útját, miközben a másik két népes klónszaporulat a terv szerint távolodott el mellőlem, és persze a mihaszna csapataim mellől. A mai napig nem tudom, hogy miért, de én jóhiszeműen folytattam az előrenyomulást az állítólag ötszörös túlerőben lévő ellenséges állások felé – ezért is váltunk szét, mivel különböző szögekből támadva jobbnak véltük az esélyeinket –, mert holt biztos voltam a társaim segítségében... lestem is, amikor megérkeztem.

Mert legalább tízszer annyi bádogdoboz volt ott, mint ahányan kísértek, és a többiek még nem voltak sehol sem. Persze én az akkori naiv, összességében Jedi fejemmel, azt hittem, majdcsak előbukkannak valamikor, talán az utolsó pillanatban, mint azokban a jópofa filmekben. Ezért töretlenül haladtam, ameddig lehetett, aztán már harcba is bocsátkoztam az ellenséggel. Úgy a második szempillantás környékén eshetett meg az, hogy a heves lézertűz hatására úgy döntöttem, hogy mindkét fénykardomat előrántva rontok neki az ellenségnek, csak az egyik költségkímélő használata helyett, hátha úgy könnyebben megy az aprítás.

És tényleg jobban ment, úgy néhány kardcsapás erejéig, aztán az egyik droid úgy döntött, hogy nem csak agyonlöveti magát az embereim egyike által, de még a darabjaiból is átnyújt egy kicsit, egyenesen a képembe. Mondanom sem kell, hogy ezután minden elsötétedett.

Ájultan, sebesülten, élet és halál közt hevertem a vert csapataim haldokló maradványai által övezve, épp eljött némi segítség ideje. Ami – ki hitte volna? – nem érkezett meg. Mint később kiderült, Akane már út közben is belebotlott az ellenségbe, aztán az ő oldalán még ennél is tovább bonyolódott a helyzet. Lehetséges, hogy ezért is tudtam megbocsájtani ezt, mivel esélye sem volt rá, hogy időben elérhessen. Viszont a mesterem... hát, a jó Isten sem tudja, hol a fenében kötött ki a végén, de hogy nem ott, ahol lennie kellett volna, az biztos.

Az engedelmetekkel, itt megint ugranék egy kicsit, mert a többire már nem lesz időm. Érzem, hogy már nagyon közel van a találkozás pillanata. A mesterem halálának a perce.

Mivel még itt vagyok, inkább nem térek rá a megmenekülésemen való öröködésemre, érdekes is lenne, ha egy halott regélné el a történeteket. A megmentőm nevét ezúttal sem szeretném ily hamar ellőni, sőt, az övét talán egyáltalán nem is fogom megmondani, hadd találgasson az, akit olyannyira epeszt a kíváncsiság, bár mégis csak szólítani kellene valahogy... de miként is? Legyen a neve, Mr. X, ha már egy hím nemű egyénről van szó – aki ebből kitalálja, hogy ki volt, hát... nem lehetett egyszerű gyermekora.

Mr. X sajnálatos módon a harc mérlegének a szeparatista oldalán állt, ebből kifolyólag a saját érdekei végett húzott ki a csávából, s máig nem tudom hogyan, de még a képem sem szenvedett maradandó emléket a szuperdroid nem túl gyengéd adományának köszönhetően. Ám nem is ez a lényeg, hanem az ezután történtek. Én mindig is egy erős, szinte már rendíthetetlen harcosnak képzeltem magam, akinek egyáltalán nincs gyengesége, de a végén mégis csak az Erő másik, „Darth”-okkal teletűzdelt oldalán kötöttem ki.

Itt lesz érdekes maga a történet, mivel a végére nem csak még rohadt erősebb lettem, mint akkor voltam, de Mr. X révén már az sem jelentett akadályt, hogy egy karcolás nélkül ússzam meg egy gránát robbanását, vagy szórjak szikrákat az ujjaimból, de mégsem lehettem Sith, pedig akkoriban már nagyon is az akartam lenni. Ha jól emlékszem, ennél a pontnál jött képbe az idő kereke, mivel már megint elkezdett forogni, de nem is akárhogyan. Az egész Klónháború nem tűnt többnek három teljes évnél – ugye, milyen figyelemreméltó dolog ez? –, és máris azon eszméltem, hogy Mr. X meghalt, én pedig magamra maradtam, a Sith bármely megnevezési formája nélkül. Tömören nézve a dolgokat, gondoltam egyet és Sith lovaggá ütöttem magam, mert a tudásom meg minden egyebem már megvolt hozzá, viszont mégsem akartam egyből nagyúr lenni. Még a végén összeakaszkodnék Darth Vaderrel, vagy valami.

Különben is... Darth Sigil... hát hogy a kriffbe hangzik ez?

Lehet, hogy a megértéséhez már nem kell igazán nagy koponyának lenni, de mindennek köszönhetően a Birodalom sorai közt találtam meg a helyem, gyűlölni kezdtem a jediket, és persze a Templomban történeteket széles mosollyal az arcomon néztem végig. Habár, jobban meggondolva, inkább csak a Birodalom sorai közt *próbáltam* megtalálni a helyem, mert ezek a mocskok sosem bíztak meg bennem, éppen ezért a bizalom legkisebb jele nélkül kezdtem el dolgozni nekik, s mindvégig úgy éreztem, hogy ezzel az életstílussal a nap minden percében egy sugárvető mered a hátamba. Mindezt én kihívásnak, mintsem bökkenőnek fogtam fel.

Na már most, hogy továbbra is tömör maradjak, inkább nem bonyolódok bele abba, hogy mit is csináltam az elnyomók oldalán az elmúlt esztendőben, az csak feleslegesen bonyolítaná a történések mögött zajló ok-okozati viszonyt, amire nekem jóformán semmi szükségem sincs, hát még a környezetemnek. Tehát ennek a szép acélos konténernek.

Mindössze arra szeretnék rátérni, hogy ekkor fedeztem fel, milyen iszonyatosan erős is tudok lenni akkor, ha a haragom vezet, a Jedi énem mindössze halovány szikrája e vad és mindenek felett eltökélt énemnek. Ami a megjelenésemet illeti, továbbra sem értem el az egyhetvenes' magasság középső fordulópontját, a testalkatom is éppoly nyeszlett és igazságtalanul erőtlen maradt, mint korábban. De már növesztettem úgy másfél centiméternyi barna haját, nehogy megfázzanak a zseniális agytekervényeim egy kiadós zápor esetén. Tehát az Erő árnyoldala semmi kézzel foghatót sem adott, de mégis többé tett egy bizonyos értelemben, nem mintha ruházatilag bármit is változott volna a megjelenésem.

Ugyanazt a barnás, viharvert köpenyt hordom, mint azelőtt, a két fénykardom is éppúgy lilásan izzik, mint a geonózisi csaták valamely képviselőjének az idején, de ezt már csak annak köszönhetem, hogy kerülni akarom a feltűnést. S így a célpontjaimmal is könnyebben boldogulok, mivel azok a féleszűek még mindig Jedinek néznek, mintsem az ádáz ellenségüknek. Hiszem, mi másra vadásznék, mintsem a megmaradt Jedikre?

Ezzel szép lassan elérkezett a kör bezárulásának a perce, de mivel roppant feledékeny egy lélek vagyok egy ádáz párbaj előkertjében, még egyszer összegszem a dolgokat.

Tehát miért is akarom megölni a mesterem:

Először is, otthagytam a geonozison. Tudta, hogy egyedül esélyem sincs a lehengető túlerő ellen, de mégsem toltam oda a képét... ehelyett teljesen másmerre ment. Másodszor, én egy Sith vagyok, az a dolgom, a rendeltetésem, hogy a jediket öljek, s közülük nem ismerek valami sokat, akit még nem ért el a végzet. Azt hiszem, rajta kívül egyedül Akane felől tudom biztosan a létét – ne kérdezzétek, miként, ez már csak az Erő dolga –, meg talán valami Slade Waynar... de ebben már nem vagyok olyan biztos. Így nem éri meg utána mennem.

Pedig az egy roppant érdekes, kihívásokkal teli nap lenne.

S mivel a két nőszemély közül a mesteremre haragszom a legjobban, ő az első, ám ezalatt sikerült még további okokat is előrántanom az agytekervényeim közül. Többek között azt is, hogy mégis csak a saját mesteremről van szó, tehát az elveszejtése lenne a legnagyobb kihívás, amit az életem folyamán valaha is teljesítettem – igaz, Mr. X sem lett volna rossz, csak hát őt vele másvalami végzet, még mielőtt én tehettem volna meg ugyanezt.

Mindezek mellett, annak a nagy zsák kreditnek amit az a bizonyos birodalmi, alighanem Pendergast ezredes ígért a melóért, véletlenül sincs semmi köze az egészhez. Na jó, talán egy kicsi, ha magát az összképet nézzük, méghozzá a teljes valójában, akkor...

- Jacen, ha legközelebb nem értesz valamihez, akkor lehetőleg ne ötszáz kredit elvesztése után bökd ki! – felismerem ezt a hangot, ez a klón lesz, a mesterem egyik legfőbb kísérője, de fogalmam sincs, ki az a Jacen. Úgy tűnik, idő közben szerzett egy új csapatársat.

Ámde, ez azt jelenti, hogy elérkezett a pillanat, amelyre oly régóta vártam. Most már csak néhány pillanatig kell e erdős planéta, alighanem a Dantooine – különös az, ha az ember azt sem tudja, melyik bolygón van, ezt minden bizonnyal az izgalmamnak köszönhetem – talaján

gubbasztanom. Nemsokára előtörhetek az eddig roppant figyelmes hallgatóságnak bizonyuló konténer mögül, amely csupán néhány méterre hever az újdonsült ellenfeleim hajója előtt.

- Egyáltalán hogy nem lehet érteni a Pazaakhoz? – ez egy másik, határozott, de kevésbé férfias hang, alighanem a pilóta lesz. Őt sem ismerem valami jól, de azt tudom róla, hogy a fekete haja és az enyhén borostás ábrázata mögött taktikus elme lapul, aki nem először találja magát szemben a halál torkával, s nem utolsó a sugárvetővel sem.

A mesterem és az acélos klón után órá kell majd a lehető legjobban odafigyelnem, ez a Jacen nem tűnik valami nagy ásznak bármi terén is, de jobb lesz, ha résen maradok.

- Állj! Valami nem stimmel – ha ezt az aggodalmas hangot nem ismerném fel, már alighanem egy diliház kényelmét érezhetném. A mesterem az, Myra Sohta, és már megint sikerült kiszagolnia a bajt, ami nem rossz teljesítmény egy legalább hatvan éves nőtől. Mivel a mai nap folyamán igenis alkalmam nyíltott egy kiadós tisztálkodásra, mindenképp az Erő vezethette a nyomomra, ami ellen nem tehetek túl sokat. Ideje előjőnnöm.

Ahogy ezt elgondoltam, már elő is ugrottam a konténer mögül, tiszta acélként, egy megtestesült halálosztóként felállva a négy roppant barátságos, de számomra halálos ellenségül szolgáló szerzet döbrent pillantásai előtt. Bár az általam remélt riadalom, az, amit olyannyira reméltem az első találkozás pillanatában, mégiscsak elmaradt.

- Greg? – nos, a becses nevemről mégis csak lehullott a lepel, de sebaj, legalább látjátok, mennyire átlagos is. Alkalmatlan egy Sithhez mérten, de még egy Jedi is csak nehezen fogadná el. Meg kell hagyni, ezt a mesterem még most is olyan különösen ejtette ki, hogy talán még jobban is jártam volna egy álmegevezéssel. – De hogyan? Azt hittem, már elvesztettelek...

- Bárcsak elvesztettél volna – feleletem fennköltén, szinte már magzatosan bízva az elpusztíthatatlanságomban, a tényezőben, amivel kissé felelőtlenül bánok mostanság. Hiszen nem igaz, nem is lehet az, csupán bátorítás céljából szoktam felvértezni magam velem, mondván, hogy afféle túlélőtípus vagyok, aki mindenhogy ki tud kászálódni mindenhol. S ez mindig is meggondolatlan és elhamarkodott lépésekhez vezetett. Mint most.

Mert nemcsak a szándékaimat fedtem fel azáltal, hogy a szemeim sárgás tüzeréről végre lerántottam a leplet, de még vártam is egy pillanatot, gyönyörködve a mesterem hitetlenkedő, mérhetetlen keserűséget és elszörnyedést sugárzó szemtükrében. Csak aztán, amikor már mindenki tudta, hogy mire készülök, csak akkor emeltem fel a jobb kezemet, majd indítottam útjára a halál kékesen izzó özönét. A hatalmas villámok úgy forgácsolták szét a köveket, perzselték meg a talajt és a fűszálakat, mintha maga a tüzes pokol szabadult volna el.

A klón, Ace... dehogya... nem Ace, ő egy teljesen más jellem és köze sincs az itt történetekhez. De akkor mi lehet ennek a ne... áh, megvan: Hawk. Őt telibe kapták a szikrák, de csak elájult, mintsem belehalt az általam végzetesnek szánt rengetegbe, Myra pedig... neki már bőven elég ideje volt előrántani a fényszablyáját, aztán felém terelni a haragos kisüléseket. Persze én sem voltam valami rest, azonnal előrántottam a sajátjaim egyikét, nehogy fordítva süljön el az egész. Sikerült is maradéktalan sikert elérni e téren. Tulajdonképpen egyikünk sem szenvedett több kárt egy mozgalmas pillanat traumatikus élményénél, ami még csak az előfutára az eljövendőeknek.

Idő közben a fekete hajú pilóta, ha jól emlékszem Syrus és a negyedik, eddig sosem látott férfi – tehát Jacen – a megrázó zápor sikeres elkerülése után csakhamar behúzódtak egy kő mögé, hátha megfelelő fedezékül szolgál majd nekik az eljövendő percekhez.

Velük nagyjából eddig foglalkoztam, s immár minden figyelmemet a mesteremre tereltem, akinek az arcán mindenfajta érzelmet le tudtam olvasni, csak épp a gyűlöletet és a haragot, az én mozgatórugóimat nem. Pedig olyan jó érzés, ha ezek mentén cselekszik az ember, egyszer neki is ki kellene próbálnia az ilyet. De nem lesz alkalma rá, hiszen a mai napon vége szakad az életének, a társai létevel egyetemben. Én csak ritkán, elvétve hagyok túlélőket.

Egyetlen szempillantásba sem telt bele, én már előre is kezdtem zakatolni, egy szép kis kardpárbajba bonyolódva azzal, akitől minden egyes mozzanatomat eltanultam. Aki pontosan tudja minden apró hibámat, zökkenőmentesen képes kiaknázni a gyengeségeimet és a saját céljára fordítani azokat. Tehát egyes egyedül találtam magam az egyetlen emberrel szemben, ki ellen az égadta világon semmi esélyem sincs, s mégis úgy vélem, ez a párbaj mindenképp az én győzelmemmel ér majd véget. De ez az én formán, egyedül a lehetetlen ellen, aztán mégis túlélni az egészet, sőt, mindezt diadalittasan kiemelkedve a holttestek közül.

Az igazat megvallva, ebben talán olyasvalami is szerepet játszhatott, amiről Myra nem tudott, méghozzá Mr. X tanításai, maga sötét oldal immár bennem is lakozó fenevada. Ő, azaz én, egy roppant számító elme, aki pontosan emlékszik rá, hol is járt akkor, amikor még csak Sohta mester tanításai léteztek. Tehát, mi az a gyengeség, aminek támadtán a nő úgy véli majd, elérkezett a végső kardcsapás ideje. S nem is lett másképpen.

De csak egy kicsit később, mivel én bármennyire is igyekeztem, az a két félnótás szüntelenül bosszantott, a kövek mögül szinte halálpontos lövésekkel készítette a védekezés hasznos, de nem valami progresszív folyamatára. Hamar meg is elégeltem ezt, egy roppant jelentős cselekedetre szánva magam. Ennek keretén belül egy kissé közelebb engedtem magam a két tökkelütöttöz, és amint az egyikük – Syrus – lőtt volna, már ki is löktem az oly biztosnak tűnő támasza mögül az Erő segítségével. Meg kell hagyni, szép kis távot repült, mire egy vaskos fa végtére is megállította, nem örök, de néhány órán át bizonyosan tartó álmra készítette az újdonsült vendégét, aki háttal rohant belé.

Tehát már csak két ellenfélmaradt, akivel itt és most számolnom kell, Myra és Jacen, aki jóval tökösebb, mint hittem. Mert senki más nem merne kirohanni a fedezéke mögül, hogy a már lemerült sugárvetője tusával próbáljon meg fejbe kólintani egy két fénykarddal ádázul vagdalkozó személyt. Három léptébe sem telt bele, én máris megakasztottam Myra két fényszabályját a bal kezemben nyugvó karddal, míg a másikkal könnyörtelen csapást mértem a jobbom felől közeledő ellenféle. Szó, mi szó, hamar két darabban találta magát a földön.

Ennek tapasztaltán már valamelyest fellélegezhettem, nem maradt más, mint én és a mesterem, szemtől-szemben, egy az egy ellen eldöntve a harcot, amelyet a győztes fél biztosan nem feled majd el egy jó darabig, akárki is legyen az.

Már korábban is említettem, hogy roppant biztos vagyok a diadalomban, hát el is érkezett a tervem ideje, amit még a konténer mögött szőttem, miközben egyre csak regéltem a korábbi életemet. Mivel Myra mindig is tudta, hogyha oldalt csapok le az ellenfelemre, akkor hiába van két fénykardom, úgymint elfelejtek méltán összpontosítani az eljövendőkre az alsó feletem illetően, szánt szándékkal ezt a módszert alkalmaztam. Tudtam, hogy ezzel azt fogja hinni, már könnyű szerrel véget vethet a párbajnak, s egyúttal a puszta létemnek is, de mégsem ez következett. Nem azért, mert nem dőlt be a cselnek, hisz elhitte, amit lát, ebben egy csöppet sem kétkedem. Hanem azért, mert nem akarta megtenni, nem tudott ártani nekem.

Meglehet, hogy én már mindennél jobban gyűlöltem e percre, de ő még mindig szeretett.

A kötelék, amely oly sok éven át fonódott kettőnk közt, még mindig élt az ő oldaláról, ha Mr. X tanai és a kegyetlen módszerei már végleg el is feledtették velem.

- Nekem így is jó – nevettem fel önelégülten, ha a csapdámba csalva nem tudok leszámolni vele, még akkor is akadtak más alternatívák, még hozzá bőséggel. Csak ekkor tűnt fel nekem, hogy a nő ledermedt egy pillanatra, mintha mondani szeretne valamit, valami fontosat. Na, én ezt nem vártam meg. Kihasználva az alkalmat, máris egy jókora erőlkést indítottam meg, ami meglehetősen körülményes volt fénykarddal teli kézzel, de mégis egész hatásos lett.

Sohta úgy száguldott el a szíнем elől, mintha csak egy nyárfalevél lenne, meg sem állt valamiféle fémes ötvözetig, alighanem egy újabb figyelmes hallgatóságul szolgáló konténer faláig. A talajt érve még eszméleténél volt ugyan, de átjárta a fájdalma, ezt tisztán láttam rajta. Testi és lelki egyaránt, melyek hatására már nem tudott feltápászkodni, sőt, még a fénykardját is kiejtette a gyöngé markából. Úgy tűnik, igencsak nehezen viselte a fallal való nem túl barátságos találkozását. Hát még azt, hogy fogja, ami később éri majd, ugyanis nem mással, mint az Erő veszedelmes villámaival szántam az élete végét, hamar el is tettem az egyik kardomat, hogy zabolázatlanul vihessem véghez a végső próbatételemet. A rendeltetésem, a hasznom, a legfőbb célom és egyúttal a vérboszúm beteljesedését.

Szóval igen, ott álltam, egy holt, két ájult és egy magatehetetlen test által övezve, a diadal semmihez sem hasonlítható percében. S mivel már előre éreztem az ízt a számban, előre beleringattam magam a tudatba, hogy beteljesítettem e próbatételt, szövegelni is kezdtem.

- Tudd meg, hogy az én nevem nem Greg, hanem Sigil! – és nagyjából eddig tartott ez a mámor, mivel a következő pillanat már megint olyasvalamit hozott, amit semmiképp sem láthattam előre. Jacen, akit a gyomránál fogva kettémetszettem, még nem halt meg. Ha valami, akkor ez már sohasem fog beleférni a fejembe, mivel, akit kettévágtak, az halott, mintsem eleven – mi lesz a következő, ácsol magának két lábat és egyszer csak azon kapom magam, hogy eljött leszámolni azzal, aki ily alantassá tette? Akárhogy is, az tény, hogy ekkora már sikerült elvergődnie magát a derekáig és felrobbantania az öve biztonságába helyezett hődetonátorát. Na, ez már megölte. A gond csak az, hogy az én eszmételemet is elveszejtette. S meg kell hagyni, utálom, ha üres képkockák következnek. Pláne ilyenkor.

- Greg? – a lágy, selymes hang hallatán azonnal kipattantak a szemem, s egy csapásra kirajzolódott előttem a környezetem, mint minden szerencsétlen ájulásom végeztével. Ám mégsem a látkép lett az, amelyre legelőször figyelmes lettem, hanem az örömteli tény, melynek értelmében még mindig egyben voltam, szóval már megint megúsztam egy karcolás nélkül az egészet. Mr. X tanításai újfent kifizetődek, bár mégsem teljes egészében.

Valami hiányzott, sőt, nem is hiányzott, hanem máshol volt bennem. Ezt nem is tudom, hogy magyarázhatnám meg, hisz nem is fizikai, hanem mentális értelemben tapasztaltam, egyszóval valami megváltozott a szívemben. Sokan úgy tartják, élet és halál közt somminde változhat, megannyi esemény vehet fel más tónust az emberben, mint azt eddig érezni élte. S most, esküdni mernék rá, hogy immár nem akarok féktelenül mérsárolni, megölni Myrát egy nagy rakás pénz és némi elégtétel reményében. Sőt, mi több, viszolygok az egésztől.

Keserrel tölt el az, amit tenni akartam, viszolygok attól a személytől, akivé váltam. Ez csak egy dolgot jelenthet, olyasmit, melyet én már nem is reméltem. Ketrecebe szorult a vadállat, aki a Sötét Oldal megtestesítőjévé vált bennem, igen, megtörtént a lehetetlen.

Amint nyugtáztam magamban e történést, már ugrottam is egyet a döbbenetemben, mert a lány hang tulajdonosa, aki megszólított az imént, nem más volt, mint Akane.

Mi? Hogy? Mi a büdös...? – egyre csak ezek a kérdések járták át az immár felvilágosult elmémet, mert sehogyan sem fért a fejembe, hogyan kerülhettem ide. Pontosabban, még mindig a bolygón voltam, nagyjából ugyanazon a helyen feküdtem, a nő alighanem csak most siethetett oda hozzám. Na de még mindig ott a megválaszolatlan kérdés:

Én miért nem haltam meg, és ő hogy a kriffbe került ide?

- Azok a kalózkodó majdnem kicsináltak – állapította meg a twi'lek.

- Mi van?! – ha valamit, akkor ezt a megmozdulásomat nem tudta mire vélni a twi'lek, kinek a zöld szemei úgy hasítottak a lelkembe, mintha csak egy angyal cselekedné ezt – néha akaratlanul is elkap a gondolat, mit is kezdene nélkülük? –, aztán csak kapcsoltam, végre összeállt bennem az egész. – Ja, igen, összeakaszkoztam néhányval... hát nem mondom, erre a felsülésre sem leszek valami büszke – nem is tudom már, hogyan lehetek ilyen feledékeny.

Élek, mert Sohta nem tudott megölni, hisz ahhoz túlságosan szeret. Akane itt van, mivel az előbb olyan rohadt elpusztíthatatlannak éreztem magam, hogy idehívtam – még a Klónháború kitörésekor megbeszéltünk egy jelet, ha esetleg balul sülnének el a dolgok a Rend részéről, s így bármikor, a taktikai helyzetől függetlenül egymás segítségére siethetnénk –, hisz miért is ne számolhatnék le egy napom mindkettejükkel? Viszont már eszem ágában sincs e gazztett, nem, mostantól képes vagyok uralkodni magamon, legalábbis azt hiszem.

Még mindig nem tudom, miért, hogyan és miként kerültem vissza a jó oldalra, de azt már most sejthetem: nem ez a két énem közti párharc vége. Biztosan lesznek majd percek, alkalmak, amikor a bennem lakozó démon újra előtörni vágyik majd, pusztulást hozva mindenre, ami fontos, s egyúttal megmaradt nekem, bármennyire is szeretnék az újonnan visszanyert ösvényemen maradni. De ott a kérdés: Mit tehetnék ellene?

Nem is tudom, alighanem még hosszú heteken, tán éveken át fog gyötörni ez a kérdés, s egy létfontosságú ténytet máris felvetett. Nem mondhatom el neki, vagy a vele tartóknak – ha most nincsenek is az orrom előtt, biztosan errefelé kószálnak, ha más nem, Ace egyfolytában mellette van –, hogy mivé váltam és mit tettem az elmúlt évek alatt. Nem csak azért, mert sosem értenék meg, de a bizalom legkisebb szikráját is elveszteném velük szemben, tehát bármi is ez, amibe belebonyolódtam az imént, egyedül kell megbirkóznom vele.

Erre nincs egy komoly összefüggő tervem, de talán Akane – akivel hamarosan közlöm, hogy utoljára szólított Gregnek –, egy igazi Jedi jelenléte, az észjárása és a tanácsai akaratlanul is segíthetnek az utamon, de ha mégsem, akkor nem tehetek mást, menekülnöm el. El kell majd futnom az elől, aki voltam, egy olyan helyre, ahol semmi olyan nem érhet, ami előcsalhatná ezt a szörnyeteget. Talán a Kashyyyk... igen, az a hely biztosan megtenné, s inkább ez, mintsem bántsam azokat, akik épp engem segítenek.

Persze az sem lehet egy tartós megoldás, nem ücsöröghetek majd ott a végtelenségig, féltve őrizve magamat mindentől és mindenkitől, aki a másik fél visszatérésében közrejátszhat. Ha minden kudarcot vall, és ezt az utat választom, el fog jönni a perc, amikor

ismét szembe kell majd néznom önmagammal, amikor az első gondolatom az lesz, hogy lesújtsak az első olyan személyre, ki a közelemben van és törődik is velem.

Csak azt remélem, ez nem Akane lesz...

ÍRTA
Darth Raven